

«Made in America»

"Els analistes consideren que tant s'ha deteriorat la imatge de la política arran de la crisi financera mundial, que el ciutadà mitjà s'ha tornat descregut"

Cada quatre anys, el primer dimarts després del primer dilluns de novembre tenen lloc les eleccions presidencials als Estats Units, la principal potència militar, econòmica i potser que cultural del món. La seva influència sobre nosaltres està fora de tot dubte. Resulta convenient, doncs, seguir amb un cert interès el que hagi de passar al país de les barres i estrelles en només unes hores.

Al nostre país es parla poc anglès, i molt menys s'escolta la variant nasal nord-americana gràcies a la imposició del doblatge, però consumim les seves hamburgueses i crispetes, veiem les seves pel·lícules i taral·larejàvem les seves cançons. Des del final de la Segona Guerra Mundial l'american way of life és hegemònic per tot arreu. Bona part dels nord-americans saben ben poc de nosaltres, en canvi gairebé tots nosaltres coneixem moltes coses de la civilització nord-americana.

Diuen les enquestes que els dos candidats arriben molt disputats a les votacions. Potser és així, però convé sospesar alguns factors dissonants, a més de la presència d'altres candidats que donen color a la campanya, com l'ecologista a la qual votarà Susan Saran?don, el mormó d'Utah ex de la CIA que amenaça l'hegemonia republicana o l'anarquista que va arribar a governador de Nou Mèxic. El primer factor a considerar és que la mateixa demoscòpia es troba en qüestió després d'algunes clamoroses equivocacions com les del Brexit britànic o el referèndum colombià. Els analistes consideren que tant s'ha deteriorat la imatge de la política arran de la crisi financera mundial, que el ciutadà mitjà s'ha tornat descregut, i una forma de manifestar-és votar contra el políticament correcte. El poble s'ha fet nihilista.

Segona qüestió, molta gent -es calcula que una cinquena part del cos electoral, gairebé un de cada tres votants probables- han dipositat ja la seva papereta anticipadament, ho han fet, doncs, al marge dels últims sondejos. A més, el dimarts 8, els electors votaran algunes altres coses molt importants per al seu sistema polític: la totalitat dels 435 membres de la Cambra de Representants (l'equivalent al nostre Congrés) que en l'actualitat compta amb una àmplia majoria republicana (242 a 193), així com un terç del Senat (51-47-2 a favor dels demòcrates), i onze governadors estatals, a més d'algun referèndum domèstic també en diversos estats. Finalment, cal tenir en compte que el sistema electoral dels EUA prima les majories i convé considerar que l'elecció presidencial és indirecta, ja que són els membres de l'anomenat Col·legi Electoral els que l'escullen i no el vot directe popular. Cada estat compta amb el mateix nombre de congressistes que de membres del Col·legi Electoral Americà, i el que aconsegueix ser el més votat en cada Estat s'endú tots els electors del Col·legi, llevat de Maine i Nebraska. Si la cosa està renyida de veritat, els experts diuen que només hi ha cinc estats importants que poden decantar l'elecció cap a una banda o l'altra, que són: els meridionals de Carolina del Nord i Florida, el clàssic d'Ohio, i els de l'oest a Nevada i Iowa. Atents, per tant, al mapa.

Florida, sempre Florida, l'estat de les paperetes papallona, ¿se'n recorden ?, quan l'insult Al Gore va perdre per un grapat de vots -500 i escaig- a l'antic estat espanyol enfront de Bush júnior. El clan s'ha desentès del candidat republicà, l'insòlit Donald Trump. Florida explica, per exemple, que abundin els llatins en l'equip de Hillary Clinton -mexicans, peruans i porto-riquenys sobretot-, que la qüestió cubana sigui tan important, tant com el problema fiscal que afecta les pensions dels milers de jubilats -de classe mitjana alta- que passen a Florida els seus últims i càlids anys.

Aquesta inquietud fiscal és ben diferent a la dels progressistes californians o els financers novaiorquesos, espantats, com la majoria dels europeus, d'un personatge tan incorrecte com Trump. El faldiller milionari és la quintaessència del populisme, el concepte polític més recurrent dels últims anys i que s'utilitza per explicar fenòmens d'ampli espectre i característiques variades, des del nacionalisme rus de Putin a l'indigenisme sud-americà, el chavisme, el neoperonisme kirchnerista, l'ultracatolicisme polonès, l'UKIP euroescèptic o el nostre podemisme. Què tenen en comú corrents ideològics tan diferents? Que expliquen la realitat d'una manera senzilla, amb conceptes limitats i apel·lant sempre al poble, a la massa, al que és ingent.

Un fenomen no nou, però sí ressuscitat i renovat i que l'establishment no està sabent combatre amb reformes de calat ètic. Només cal repassar alguns dels clàssics del cinema polític de Hollywood per comprovar que bona part dels temes són recurrents. El último hurra, de l'irlandès John Ford, Caballero sin espada o Juan Nadie, del sicilià Frank Capra, o Los viajes de Sullivan de l'afrancesat Preston Sturges, són quatre pel·lícules indispensables per conèixer de prop les penes de la política nord-americana, el punt de no retorn de la qual segurament es va donar a Bienvenido Mr. Chance, de Hal Ashby, encara que el mèrit cal atribuir-lo la novel·la en què es basa -del polonès Jerzy Kosinski- i a l'actua?ció gairebé testamental del britànic Peter Sellers: la parabòlica història d'un retardat mental que arriba a president dels EUA. Esperem que, per una vegada, la rea?litat no superi la ficció i que l'esperit dels pares de la pàtria s'imposi. "God bless you all!".

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/11/07/made-in-america/813370.html?utm_source=rss